

Amb la mobilització dels pensionistes

Per al capital financer, la destrucció del sistema públic de pensions és un objectiu estratègic, tant a Espanya com en molts altres països. Amb la destrucció del sistema de repartiment, basat en la solidaritat entre generacions, on les cotitzacions dels treballadors i treballadores actuals paguen les pensions de les persones jubilades, i la seva substitució per un sistema de capitalització, en què cada treballador tindria una "guardiola" en un fons de pensions on aniria ficant diners per a la seva jubilació, el capital financer aconseguiria dos objectius molt importants per a ell.

En primer lloc, reduir el cost de la força de treball, del qual formen part les cotitzacions socials, salari diferit de les persones treballadores. En segon lloc, posar en mans del capital financer centenars de milers de milions en els fons de pensions.

D'aquí l'ofensiva contínua, la "gota malaia" que ens bombardegen dia rere dia els "experts" a servei del capital. Que si el sistema no és sostenible, que si per a reduir el dèficit i el deute cal retallar la despesa en pensions, etc., etc.

El Sr. Solchaga pontifica

L'últim a opinar sobre aquest tema ha estat l'exministre "socialista" Carlos Solchaga, qui ha declarat que els pensionistes "no tenen raó" en reclamar que l'IPC torni a ser l'indicador de referència per a la pujada anual de les pensions. I ha afegit cínicament que "cap d'ells ha pagat ni la meitat del que perceben".

Solchaga no necessita pensió ni actualització. Com a ministre de Felipe González, va dirigir la "reconversió industrial", que va preparar al país per a la seva entrada a la UE destruint desenes de llocs de treball amb bons salaris i cotitzacions a la Seguretat Social. I sobretot va privatitzar grans empreses públiques (com Telefónica) amb una xarxa d'amics i sobre aquesta base va organitzar el club de les grans empreses de l'IBEX. Com a home de confiança del capital, va presidir el Comitè Interí del Fons Monetari Internacional i va ocupar càrrecs de conseller i consultor extern en grans corporacions. Per exemple, per a Telefónica, que li pagava un contracte de 500.000 euros a l'any. En 2017 va percebre 130.000 euros de Pharma Mar. Es presenta cínicament com a jubilat, però en realitat sent Soci-director d'un centre de

mafiosos de l'IBEX, la consultoria Solchaga Fort & Associats, amb seu al carrer Serrano de Madrid, i amb una facturació en 2018 de 3,1 milions d'euros i un benefici net de 618.000 euros. En els últims deu anys, el duo Solchaga-Fort va aconseguir embutxacar-se uns guanys totals de gairebé 4 milions. Que fàcil és opinar sobre les pensions dels altres quan es té la jubilació pròpia tan bé garantida i es cobren generoses quantitats, precisament, per servir als amos organitzant campanyes per les pensions privades!

Com Solchaga, podríem citar desenes d'opinions comprades de supòsits experts. Els lectors d'aquesta Carta poden trobar-les fàcilment en internet, i comprovar qui són, i de qui cobren els que emeten aquests "saberuts" dictàmens.

Una conquesta central de la lluita de classes

No ens enganyem: per al capital, el salari diferit que abona en les pensions és com si li traguessin un queixal al viu. I no des d'ara. Com totes les conquestes socials, quan no existien encara i els treballadors s'esforçaven per conquerir-les amb la seva lluita de classes, era un "impossible". "Com pagarem a un treballador que ha deixat de treballar?", deien els patrons quan el moviment obrer reclamava una pensió de jubilació. El mateix deien de les vacances pagades o del subsidi per baixa laboral: "com pagarem a un treballador per no treballar?".

Sabem què succeiria si, com pretenen el capital financer i els seus seuaços, l'actual sistema públic de pensions desaparegués (o fos reduït al mínim) i fos substituït (o "complementat") amb fons privats de pensions. Els nostres germans de classe de Xile, que van sofrir aquesta "reforma", imposada per la dictadura de Pinochet, i que avui es mobilitzen per milions per a reclamar la volta a un sistema de repartiment com el que tenien abans de 1973, ho viuen en les seves carns. A Xile la dictadura de Pinochet va privatitzar el sistema de pensions, i a Espanya la pensió de jubilació és el 79% de la mitjana de salaris dels últims anys, a Xile és un 33% per als homes, i un 25% per a les dones. (com aquestes tenen major supervivència mitjana, han de repartir els diners del seu fons de pensions entre més anys, i a sobre han cotitzat menys per la discriminació que pateixen en el mercat

de treball i en general). Amb aquestes pensions, els treballadors xilens han d'optar per no jubilar-se o per buscar-se un segon treball per a complementar la seva pensió.

Aquí no volen privatitzar el sistema de pensions, perquè no podrien indemnitzar als que han cotitzat. El que fan és anar reduint les pensions, perquè el que vulgui una pensió vagi als fons privats, ocultant que així s'han arruïnat ja molts milions de treballadors. A Espanya mateix s'han empassat molts milions dels diners estalviats pels quals van anar a fons privats. No exagerem: segons l'Associació d'Institucions d'Inversió Col·lectiva (Inverco), en 2018 les pèrdues faig una mitjana de dels plans privats van ser del 4,08%.

La lluita de classes defensa, avui, les pensions

De moment, el capital financer no disposa, en cap país d'Europa, d'un govern com el de Pinochet que pugui imposar amb un bany de sang la reforma de pensions que necessita. La classe treballadora continua gaudint de les llibertats polítiques i sindicals que va arrencar amb el seu combat, per minvades que estiguin. També continua tenint les seves organitzacions. On pot, la classe s'agarra a aquestes organitzacions i les utilitza per a defensar les seves conquestes i, entre elles, en un lloc central, els règims de jubilació. Com succeeix avui a França.

A Espanya, els dirigents d'UGT i CCOO, Méndez i Toxo, van signar, el 2 de febrer de 2011, amb la Patronal i el govern de Zapatero, l'acord de pensions ASE, que -encara que tenia algun avanç en qüestions com les pensions de viduïtat- reduïa la quantia de les pensions augmentant els períodes de càlcul i el nombre d'anys necessari per a accedir a la pensió completa. Aquest acord, que va ser saludat com "un exemple per a Europa", ens van dir els signants que anava a blindar el sistema públic de pensions fins a 2027". No fa falta comentar l'errata d'aquests càlculs. La signatura es va dur a terme fent oïdes sordes a les protestes de milers d'afiliats, quadres i instàncies sindicals (es va desenvolupar una àmplia oposició que va cristal·litzar en una Plataforma de Sindicalistes que va organitzar una delegació que va ser rebuda pels secretaris generals),

D'altra banda, les direccions confederals van entrar en el parany del Pacte de To-

ledo, sent consultats per les Corts perquè després aquestes fessin recomanacions que han recolzat gairebé totes les retallades de pensions dels últims vint anys.

Ara mateix, Sánchez promet que aplicarà el que ha decidit el Pacte de Toledo, cosa falsa, perquè el Pacte de Toledo es va trencar i no va votar les propostes previstes, que portarien a la pitjor reforma de pensions coneguda.

Alguns dirigents sindicals pretenen que es ressusciti el Pacte de Toledo, que sempre ha servit per a retallar.

Per a molts pensionistes -i treballadors- la signatura de l'ASE i la defensa tancada del Pacte de Toledo per part dels dirigents sindicals és l'obstacle més gran perquè les nostres Confederacions es puguin al capdavant de la defensa de l'actual sistema públic de pensions. Per això, quan

es van llançar als carrers contra la reforma imposada per Rajoy en 2013, es van organitzar pel seu compte, en un ambient marcat per la desconfiança i el rebuig cap a les organitzacions. I això a pesar que milers de pensionistes que participen en les mobilitzacions i s'organitzen en les coordinadores i plataformes locals i provincials continuen sent afiliats a UGT i a CCOO.

La COESPE ha mantingut les mobilitzacions, i convoca ara una mobilització estatal a Madrid, davant les Corts, el 16 d'octubre. Com a mostra de la seva independència enfront del govern i els partits polítics, la seva consigna central és "govern qui governi, les pensions es defensen". Per a milers de treballadors i joves, aquesta actitud de defensa de les reivindicacions i drets per sobre de qualsevol altra consideració, és una guia per

a l'acció. Sobretot, després de veure com Pedro Sánchez i Pablo Iglesias s'han negat a formar un govern que donés satisfacció a aquestes reivindicacions. Per això moltes empreses i sectors, sobretot de Madrid han decidit unir-se a la mobilització del dia 16. Per això molts sindicalistes continuen exigint a les organitzacions d'UGT i CCOO que se sumin a la convocatòria davant Corts per a exigir les reivindicacions i la derogació de les contrareformes.

Amb els seus propis mètodes de lluita de classes, i recolzant-se en les seves conquestes democràtiques i exigint a les organitzacions que se sumin al combat, la classe treballadora defensa avui, una de les seves més importants conquestes socials. El conjunt de la població treballadora viu com a seu aquest combat.

Declaració del Comitè Executiu del POSI – 25 de setembre de 2019

Llibertat immediata per als 7 detinguts

El passat dia 23, 9 persones van ser detingudes en diverses poblacions de Catalunya després d'una operació policial suposadament "antiterrorista" dirigida contra membres dels CDR. El mateix dia a la tarda, 2 dels detinguts eren posats en llibertat amb càrrecs, mentre que la resta eren conduïts a Madrid per a declarar davant l'Audiència Nacional. La Policia els acusa d'un delictes de rebel·lió, de pertinença a banda armada i de tinença d'explosius. La Delegada del Govern a Catalunya parla d'operació policial preventiva.

De què es tracta realment?

48 hores després, les proves presentades per la policia, així com les filtracions de la Fiscalia, aixequen la sospita generalitzada de què es tracti més d'un muntatge que una altra cosa. Un muntatge que busca acoquinar i coadjuvar la resposta popular a la sentència contra els republicans catalans que es coneixerà pròximament. L'objectiu és impedir que la resposta que hi haurà a Catalunya a la sentència, sigui la més unitària possible i s'estengui a altres llocs de l'Estat espanyol, assimilant per a això la mobilització popular i als republicans catalans al "terrorisme". Alguna cosa que ha estat fins i tot respost pel primer secretari del PSC, Miquel Iceta, que ha afirmat que el moviment independentista català és eminentment democràtic i pacífic. En qualsevol cas, una provocació i una autèntica vergonya (una més) dels aparells d'Estat heretats del franquisme, als quals lamentablement es plega el govern de Pedro Sánchez. És incomprensible el silenci de la majoria de dirigents dels partits i organitzacions que es reclamen dels treballadors i de la democràcia davant semblant atropellament a les llibertats, escudant-se en una inexistent separació de poders.

Cal organitzar la mobilització unida

Encara que s'obstinin a afirmar el contrari, una àmplia majoria de la societat catalana que no accepta viure sota l'ordre monàrquic i autonòmic, camina en paral·lel a una majoria social que en la resta de l'Estat espanyol vol una solució democràtica i no judicial-policial. La detenció d'aquests joves, igual que la dels membres del govern de la Generalitat i els dirigents d'Òmnium i de l'ANC, interpel·la a tot el moviment obrer, a totes les organitzacions que es reclamen de la llibertat i la democràcia, que saben per experiència que sense llibertats és molt més difícil defensar les conquestes socials, les pensions, els serveis públics. Independentment de l'opinió que cadascun tingui sobre quin és la sortida política més idònia per a Catalunya i per al conjunt de pobles, cal tancar files contra la repressió. Com va dir en el seu moment un diputat d'ERC, en realitat el que hi havia darrere del "per ells" era un "per tots". Per tot aquell que qüestionari l'ordre monàrquic o, com en el cas, dels més de 300 sindicalistes processats per participar en la vaga general de novembre de 2012, per defensar mitjançant la mobilització les reivindicacions dels treballadors.

Cal respondre en unitat. Cal organitzar la mobilització unida i les organitzacions que es reclamen dels treballadors i els pobles han d'ocupar el seu lloc en ella. Per la llibertat dels detinguts, per la derogació de la Llei Mordassa i el que encara queda de la Llei Antiterrorista. Per la derogació de l'article 315.3 del Codi Penal actual.

La unitat dels treballadors i els pobles imposarà una sortida democràtica.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Notas al final